

Θυμάμαι κείνο τό πρωινό στό σπίτι τοῦ Μάρκου Αὐγέρη καί τῆς Ἑλλης Ἀλεξίου, τόν πρῶτο καιρό τῆς δικτατορίας, ὅταν γιά πρώτη φορά μπήκε ἡ Βικτωρία Θεοδώρου μέ τά γιασεμιά της. "Ἔτσι, μέ τά γιασεμιά της μπήκε στή ζωή μου καί παραμένει ἐκεῖ ἡ ποίησή της, μιά αἰώνια παιδοῦλα ποῦ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἀνακαλύπτει καί μᾶς κἀνει ν' ἀνακαλύψουμε τόν κόσμο. Ὁ Αὐγέρης τότε προφητικά μιλοῦσε γιά τόν Μακάριο, πῶς ἦταν ὁ μόνος ποῦ θάμποροῦσε νά σώσει τήν Ἑλλάδα — εὐτυχῶς ποῦ δέν ἔζησε νά δεῖ τό ἀντίτωμο — ἐμεῖς φάχναμε σέσ στα σκοτεινὰ τῶν ὁδῶν ποῦ ὁδηγοῦσε τήν Ἑλλάδα ἡ ἡλιθία χούντα καί ἡ Βικτωρία... ἡ Βικτωρία γύρισε τό βλέμμα στόν οὐρανό νά βρεῖ τή λύτρωση.

Μικροῦλα, ἀδύναμη, καλή ἀπό τῆ φύση της ἔρχε ὅπως κι' ἡ ἴδια ὁμολογῆσε, ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη ελεῦθερη ψυχῆ, ἔπρεπε νά βρεῖ ἕνα τρόπο νά ταμπουρωθεῖ, νά καλυφθεῖ ἀπό τῆ φρίκη ποῦ τῆς προκαλοῦσε αὐτό ποῦ γινόταν. Κι' ὁ τρόπος βρέθηκε. Μονάχα ἄν στρεφόταν πρὸς τήν ὁμορφιά τοῦ αἰώνιου θά μπορούσε ν' ἀντιμετωπίσει τόν παραλογισμό τοῦ πρόσκαιρου κακοῦ.

Ἀπό τότε ἄρχισε νά ἐπισκέπτεται τό πλανητάριο τῆς Συγγροῦ, ἀπό τότε πῆρε νά διαβάζει ἀστρονομία καί νά γράφει κρῆκη τοῦτε πρώτους "ἀστρικοῦς" στίχους. Κοντά δέκα χρόνια κράτησε τό στίβαγμα δράμι δράμι, κόκκο κόκκο, τοῦ ὑλικοῦ τῆς "Οὐρανόσ" της. Τό γαλάζιο βιβλίο, ἴδιος ὁ οὐρανός τῆς Ἀττικῆς, κρῆκη μέ τίς ἐξηντατέσσερες σελίδες του

"Ἐνας ἀκάθιστος ὕμνος" χωρισμένος σέ τιτλοφορημένα τροπάρια, θά μπορούσε νά χαρακτηριστεῖ. Ἐνας ὕμνος σ' αὐτό ποῦ τόσο ἀβασάνιστα κι' ἀπλά ἀποκαλοῦμε "ὁκόσμος" καί ποῦ οἱ περισσότεροι μας οὔτε ποῦ τοῦ μοῦν νά τό ἀγγίξουν μέ τῆ σκέψη.

"Κοιτάξετε τί σᾶς ἀφήνω, ἰδέστε πλοῦτο
ποῦ σᾶς ἀφήνω
πόσους οὐρανοὺς μυστηρίου γιά νά σᾶς τρέφουν.
Χρέος σας νά εὐτυχῆσετε, σάν τοῦ ἰβρίσκου τό ἄνθος
ἔστω καί γιά μιά μέρα"

Μέσα στοὺς στρόβιλους στροβιλίζομαι
καί περιτρέχω τό χάος
χωρὶς αὐταπάτη, γιατί ἦρθε ἡ ὥρα νά μάθω
καί νά βαστήξω τῆς ἀλήθειας τό βάρος.
Ξέροντας ὅμως θά τελειώσω τίς μέρες μου

Ἡ εὐθραυστη ποίηση τῆς Βικτωρίας Θεοδώρου ἀναλαμβάνει αὐτό τό βάρος, ἔχοντας ^{πλάτωση} ἐκπύρωση

γιατί ξέρει πολύ καλά πώς μπορεί να το κρατήσει. Δεν την παρασύρουν μεγαλοστομίες για ^{το μέγα θαύμα} ~~χάρισμα~~ που ανακαλύπτει. "έν σκουντουφλά πάνω σε σκοπέλους επιφωνημάτων αλλά ούτε και φλυστρά στον λείτο δρόμο της επίπολαιης άπριστολογίας. ή κάθε φράση, ή κάθε λέξη βυγισμένη με αντίβαρο το άτόφιο χρυσάφι. και κάτι άλλο, που τιμά την βικτωρία Θεοδώρου. "ελετώντας τον κόσμο του άπειρου δεν παραμένει σκαρφαλωμένη εκεί ψηλά άτενίζοντας με περιφρόνηση τον μικρό και πεπερασμένο πλανήτη μας. Αντίθετα μάλιστα όσο πιο ψηλά ανεβαίνει τόσο πιο πολύ δένεται με τη γη, τόσο πιο ανθρώπινα αγαπά.

"Έξ θα την κάνεις τόση αιώνιότητα
 μέσα στα πρόσκαιρα πανηγύρια
 και στα θνητά φύλλα,
 όταν μονάχος με τον θαυμασμό σου απομείνεις
 σαν το παγώνι με το ουράνιο τόξο στα φτερά.

Στους γήινους δρόμους αν κατέβεις
 θα χορέψεις, θ' άνθίσεις
 κι' άς είναι, άπάνω στην άνθιση σου να έκραγεϊς. "

~~χάρισμα~~ Θλίψη, μοναξιά, φιλοσοφημένη διάθεση αλλά και ένα βαθύ, κρυμμένο πάθος που πότε πότε ξεπηδάει σαν μικρές φλόγες μέσα από την πλατίνα, το άσήμι και το κρύσαλλο τών άγαπημένων άστεριών της ποιήτριας. " Ούρανια; όπως λέει κι' ή ίδια, είναι έκίθετο της 'Αφροδίτης κι' έτσι ο τίτλος του βιβλίου γίνεται διφορούμενος.

"φέρνω σπόρους έκστατικούς
 την άνθισή τους ποιος μπορεί να έμποδίσει-
 με κρίνουν άμέτοχη γιατί δε θρηνώ
 γιατί χορεύω ακόμα με το λαγούφο "

"Όταν πάρεις στα χέρια ~~χάρισμα~~ σου την Ουρανια της Βικτωρίας Θεοδώρου, δεν μπορεί παρά να διαβάσεις δυο και τρεις καλπέντε φορές το κάθε ποίημα. και την κάθε φορά έκθαμβος ν' ανακαλύπτεις μέσα από κείνες τις άπλές, καθημερινές λέξεις και μια νέα μαγεία, και ένα νέο κόσμο. τί άλλο λοιπόν άπ' αυτό είναι ή μεγάλη, ή άληθινή ποίηση;